

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **O.**, so sídlom v L., IČO: X., zastúpenej JUDr. I., advokátkou, so sídlom v K., proti žalovanému **I.**, bývajúcemu v L., zastúpeného JUDr. A., advokátom, so sídlom v B., **o zaplataenie 1 469,06 €**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 18 C 116/2008, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 4. mája 2012 sp. zn. 4 Co 157/2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo 4. mája 2012 sp. zn. 4 Co 157/2010 **z r u š u j e** a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Michalovce rozsudkom z 19. marca 2010 č.k. 18 C 116/2008-113 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1 469,06 € a nahradiť jej trovy konania 883,45 €. Dospel k záveru, že žalovanému bol vyplatený trinásty plat za rok 2006 vo výške 1 469,06 € na základe neplatného uznesenia obecného zastupiteľstva, ktorý nárok titulom bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka nepovažoval za premlčaný a preto žalobe v celom rozsahu vyhovel.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovaného uznesením zo 4. mája 2012 sp. zn. 4 Co 157/2010 podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že za dôvodné považuje žalovaným uplatnené odvolacie dôvody v zmysle § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p. (t.j. súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), za neopodstatnený považoval odvolací dôvod v zmysle § 205

ods. 2 písm. c/ O.s.p. (neúplné zistenie skutkového stavu veci v dôsledku nevykonania navrhnutého dokazovania potrebného na zistenie rozhodujúcich skutočností). Naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. videl v tom, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní neprihliadal na to, že za bezdôvodné obohatenie sa nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie dlhu neplatného len pre nedostatok formy (§ 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Neplatnosť uznesenia obecného zastupiteľstva (§ 13 ods. 8 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení) môže nastať len pri rozhodnutí starostu pozastaviť výkon uznesenia, ktorého prejavom je to, že ho v lehote desiatich dní od schválenia nepodpíše (§ 12 ods. 6 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení). Takéto rozhodnutie starostu podľa názoru odvolacieho súdu z výsledkov vykonaného dokazovania nevyplývalo. Z dokazovania vyplýva, že žalovaný (ako starosta) s uznesením obecného zastupiteľstva súhlasil, prejavom súhlasu bolo aj to, že jemu schválenú odmenu prijal. Súd prvého stupňa nepostupoval dôsledne pri hodnotení dôkazov, pri závere o neunesení dôkazného bremena a nevieryhodnosti svedeckej výpovede M. (zástupcu starostu) neprihliadal na všetko čo vyšlo v konaní najavo, najmä na vôľu prejavenu obecným zastupiteľstvom poskytnúť odmeny schválených uznesením č. 4/2006, nedostatkom tvrdení žalobkyne o nesúhlase žalovaného s uvedeným uznesením a jeho vôľu pozastaviť výkon predmetného uznesenia.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie z dôvodu, že jej postupom a rozhodnutím odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Z tohto dôvodu navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedla, že zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu sa opiera o ustanovenie § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. (súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav), z jeho odôvodnenia však tento dôvod nevyplýva. V prípade, že odvolací súd bol toho názoru, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, nebol samotný tento názor odvolacieho súdu dôvodom na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ale na jeho zmenu. A to aj v prípade, ak odvolací súd bol názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité (§ 213 ods. 2 O.s.p.). Postupom odvolacieho súdu, ktorý namiesto zmeny zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa bola žalobkyňi odňatá možnosť domáhať sa v budúcnosti pre ňu priaznivejšieho rozhodnutia v dovolacom konaní. So zreteľom na ustanovenie § 226 O.s.p. je súd prvého stupňa viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu a od názoru, že na strane žalovaného nedošlo k vzniku

bezdôvodného obohatenia, sa nemôže odchyliť. Vyslovený právny názor povedie k zamietnutiu žaloby súdom prvého stupňa a pri tých istých skutkových a právnych okolnosti prípadu nemožno rozumne predpokladať, že prípadné odvolanie žalobkyne bude úspešné (dôjde k zmene žalobu zamietajúceho rozhodnutia súdu prvého stupňa). Za uvedeného procesného stavu veci žalobkyňa nebude mať možnosť domôcť sa zmeny rozhodnutia odvolacieho súdu v dovolacom konaní, čo by v prípade zmeny rozhodnutia súdu prvého stupňa (nie jeho zrušenia) v odvolacom konaní, možné bolo. Dovolateľka odvolaciemu súdu vyčítala, že postupoval v rozpore s § 122 a § 123 O.s.p. Odlišne od súdu prvého stupňa vyhodnotil výpoveď svedka M. bez toho, aby bol zachovaný postup v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. a účastníkom umožnil vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Inak povedané, ak odvolací súd nevykonal dokazovanie, nebol daný postup na záver o nesprávnych skutkových zisteniach (nesprávnom hodnotení dôkazov súdom prvého stupňa); hodnotiť dôkazy môže len súd, ktorý ich vykonal.

Žalovaný navrhol dovolanie žalobkyne ako nedôvodné zamietnuť, zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa považoval za správne, pretože nebola dostatočne objasnená platnosť uznesenia obecného zastupiteľstva č. 4 z 15. decembra 2006.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej

stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V danom prípade je dovolaním napadnuté zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, teda uznesenie nevykazujúce znaky ani jedného z vyššie uvedených uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.; prípustnosť podaného dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva. Proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie súdu prvého stupňa, nie je prípustné dovolanie z iných dôvodov, než sú uvedené v § 237 O.s.p. (viď bližšie R 34/1995).

Dovolanie žalobkyne by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. V súvislosti s uplatnenou dovolacou námietkou, že k iným skutkovým záverom, než ku ktorým dospel súd prvého stupňa, môže odvolací súd v prípade, na ktorý sa vzťahuje § 213 ods. 3 O.s.p., dospieť iba po zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu, treba uviesť, že súdna prax takúto situáciu považuje za prejav tzv. inej vady konania (než sú vady v zmysle § 237 O.s.p.) majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), na ktorú možno prihliadať len v prípade procesne prípustného

dovolania, čo však nie je tento prípad (porovnaj napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 173/2010, 2 Cdo 68/2012, 3 Cdo 184/2012, 4 Cdo 148/2011). Pri posudzovaní existencie procesnej vady uvedenej v § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je významný subjektívny názor účastníka, ale len zistenie, že v konaní došlo k takejto vade.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalobkyne preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu odvolacieho súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či žalobkyňa bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania.

Dovolateľka odňatie možnosti konať pred súdom spája s nesprávnym posúdením uplatnených odvolacích dôvodov odvolacím súdom, ktoré viedli k zrušeniu rozsudku súdu prvého stupňa v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. Za odňatie možnosti konať pred súdom označila nesprávny postup odvolacieho súdu – vydanie zrušujúceho rozhodnutia odvolacím súdom, keď pre tento postup neboli splnené zákonné podmienky a rozhodnutie nie je odôvodnené.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) zmyslom a účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy je zaručiť každému reálny prístup k súdu (m. m. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08). Súdna ochrana v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy predpokladá predošlé uplatnenie zákonom ustanoveného postupu, ktorým sa oprávnená osoba domáha svojho práva (resp. jeho ochrany) na súde (I. ÚS 24/97).

Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať právo na súdnu ochranu. Procesný postup súdu pri konštituovaní rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto potrebné považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv účastníkov konania, ktoré slúžia na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v občianskom súdnom konaní (Najvyšší súd SR sp. zn. 5 MCdo 13/2010).

Súdna ochrana musí vždy zodpovedať zákonu upravenému postupu, len tak (a nie inak) je dovolené ju poskytovať. Podľa názoru dovolacieho súdu obsahu základného práva na súdnu ochranu zodpovedá povinnosť odvolacieho súdu rozhodnúť zákonom prezumovaným spôsobom o podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa. K zrušeniu rozhodnutia môže odvolací súd pristúpiť len vtedy, ak nie sú podmienky na potvrdenie, alebo zmenu rozsudku (§ 221 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ existujú podmienky na potvrdenie rozhodnutia, nemôže odvolací súd rozhodnutie zrušiť ani zmeniť, pretože tak porušuje ústavný imperatív konať len na základe ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy), čím zároveň zasahuje do základného práva na súdnu ochranu, kam patrí aj právo účastníka konania, aby súd konal v medziach svojej ústavnej a zákonnej právomoci (obdobne I. ÚS 223/09).

Ako ústavne nesúladne (porušujúce základné práva) ústavný súd hodnotí aj také rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými boli normy podústavného práva interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti v dôsledku napr. prílišného formalizmu (IV. ÚS 192/08), pričom tento prístup možno nájsť aj v judikatúre Ústavného súdu Českej republiky (napr. III. ÚS 150/99). Tento zároveň uviedol, že prílišný formalizmus pri výklade právnych noriem vedúci k extrémne nespravodlivému záveru potom znamená porušenie základných práv (IV. ÚS 1735/07).

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princíпов predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07). Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť teda, inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (tiež odôvodnené).

Účastník občianskeho súdneho konania má legitímne právo očakávať, že súd rozhodujúci v jeho veci pozná právo (*iura novit curia*) a rozhodne podľa práva (I. ÚS 390/08). Princíp právnej istoty (vylučujúci priestor pre ľubovôľu) musí byť prítomný vo všetkých rozhodnutiach orgánov verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Nerešpektovanie zákonných predpokladov pre zrušenie rozhodnutia spočíva v rovine porušenia podústavného práva, avšak prelomením princípu právnej istoty môže viesť zároveň i k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Je nesporné, že zrušujúce rozhodnutie sa v danom prípade opiera o ustanovenie § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. Takto označené ustanovenie uvádza dôvody, pre ktoré sa musí zrušiť rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec sa vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Predpokladom jeho naplnenia sú nedostatky konania pred súdom prvého stupňa, pokiaľ ide o právne posúdenie veci a v tejto súvislosti i nedostatočné zistenie skutkového stavu veci. Právna teória a súdna prax sa zhodli na tom, že nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Odvolací súd súdu prvého stupňa vyčítal, že vec neposudzoval zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré prichádzali do úvahy. Nasvedčuje tomu tá časť odôvodnenia, v ktorej sa odkazuje na § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ďalej sa uvádza: “Z uvedeného hľadiska však súd prvého stupňa vec neposudzoval“ Uvedený nedostatok v aplikácii práva (opomenutie relevantnej právnej normy) mal podľa názoru odvolacieho súdu za následok nesprávne právne posúdenie veci.

V nadväznosti na označenú rozhodnú právnu normu však už odvolací súd neuvádza, ktoré skutočnosti v doterajšom priebehu konania neboli súdom prvého stupňa zistené i keď pre správne právne posúdenie veci sú potrebné.

Pre zrušenie veci odvolacím súdom v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. v danom prípade nie je postačujúce len vysvetlenie v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa – právna pochybnosť ohľadom tzv. negatívneho vymedzenia bezdôvodného obohatenia (že bezdôvodným obohatením nie je prípad prijatia dlhu, ktorý je neplatný len pre nedostatok formy v zmysle § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Vyžaduje sa aj konkrétne vysvetlenie toho, v čom nie sú doterajšie skutkové zistenia súdu prvého stupňa pre aplikáciu rozhodnej normy postačujúce a aké skutočnosti bude potrebné v ďalšom konaní zistiť, pretože z doterajšieho dokazovania nevyplývajú. Takýto postup nutne predpokladá vykonanie ďalších (doposiaľ súdom prvého stupňa nevykonaných) dôkazných prostriedkov. Len to môže legitimizovať zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na jej opakované prerokovanie súdu prvého stupňa. Zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu vo svojich dôvodoch na takto vymedzenú skutkovú stránku žiadne vysvetlenie neposkytuje. Všeobecné formulácie, ktorými odvolací súd usmerňuje ďalší postup súdu prvého stupňa po zrušení a vrátení veci na nové prejednanie (o potrebe ustálenia sporných a nesporných skutočností medzi účastníkmi v konaní, o výzve účastníkom na označenie dôkazov, ktoré

by preukazovali ich sporné tvrdenia, potreba opätovného vyhodnotenia dokazovania v zmysle § 132 O.s.p. a správne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa), nie sú v naznačenom smere postačujúce. Je nutné zdôrazniť, že pokiaľ zistený skutkový stav veci z doposiaľ vykonaných dôkazov dovoľuje odvolaciemu súdu vec posúdiť podľa relevantnej právnej normy, je to dôvod buď pre potvrdenie (§ 219 O.s.p) alebo zmenu (§ 220 O.s.p.) rozhodnutia súdu prvého za splnenia ďalších procesných predpokladov (najmä § 213 ods. 2, 3 O.s.p.). Súčasná právna úprava preferuje plynulosť konania a zabezpečuje právo jeho účastníkov na efektívny procesný postup súdu v tom, že zrušenie rozhodnutia prichádza do úvahy, len (až) vtedy, ak nie sú splnené podmienky pre jeho zmenu alebo jeho potvrdenie (§ 220 O.s.p. v spojení s § 221 O.s.p.). Tieto závery, však musia byť z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu zrejme a preskúmateľné.

Za týchto okolností dovolací súd dospel k záveru, že v predmetnej veci v dôsledku nedostatku odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, čo je výsledkom procesného pochybenia odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.), žalobkyni bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Za odňatie možnosti konať pred súdom možno totiž považovať každý nesprávny postup súdu, ktorý v opravnom konaní bráni možnosti vecného preskúmania veci a v ňom dosiahnuť meritórne rozhodnutie.

Vzhľadom na výskyt procesnej vady konania uvedenej v § 237 O.s.p., ktorá zakladá prípustnosť dovolania a zároveň aj jeho opodstatnenosť, dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1, ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. októbra 2013

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová